

Να μιμείσαι όχι το πράγμα, αλλά την εντύπωση που παράγει. Σ' αυτή την περίπτωση το νόημα παράγεται μέσα στο νου, σαν να 'σαι καλλιτέχνης. Είναι το άρρητο και ανέκφραστο νόημα, απότοκο της ίδιας σου της αισθητικής διαρρύθμισης. Έτσι, όπως οι πράξεις που συντίθενται από διαθέσεις και τα λόγια σβήνουν μπροστά στην αίσθηση.

Πράγματι, οι γλώσσες είναι ατελείς, καθόσον πολυάριθμες —και η υπέρτατη λείπει. Σχετίζονται με τη Βαβέλ, κρύβονται ή είναι συχνά αυθαίρετες. Αν, όμως, η κάθε λέξη δεν εκφράζει, υλικά, το άμεσο σημείο κάθε πράγματος —αφού οι λέξεις θα είχαν νόημα μόνο αν τις ξεστόμιζε κανείς με όλη την υλική τους χροιά— θα πρέπει να καλύψουμε τούτη την έλλειψη της έκφρασης και της σκέψης, με τις δραστηριότητες της τέχνης.

Σκέφτομαι, είναι η υλική φύση του πνεύματος, που δεν είναι άλλη από την προσπάθειά του να οικειοποιηθεί και να κατανοήσει τη φύση και τη σημασία των πραγμάτων. Ο τρόπος τούτος του σκέπτεσθαι, αφορά την έννοια της ομορφιάς, που είναι το αισθητικό στοιχείο στη δημιουργία και στην πράξη, η μόνη δυνατή εκδήλωση της ελευθερίας στο πεδίο των φαινομένων. Γιατί η αλήθεια και η καλοσύνη συναδελφώνονται μόνο στην ομορφιά και ο άνθρωπος λυτρώνεται από την τυραννία της *βούλησης* και τα δεσμά του εγωισμού.

Σκέφτομαι σημαίνει πράττω, γιατί το ανθρώπινο πνεύμα πρέπει να δημιουργήσει για να σκεφτεί, πρέπει όμως να δημιουργήσει, όχι μηχανικά, μα με *ποιητική ιδιοφυΐα*, —*διατηρώντας σε αρμονικό σύνδεσμο το νου και την καρδιά, την οξύνοια και το πνεύμα, το Λόγο και τη φαντασία*— τα αντικείμενα που μόνο αυτό μπορεί να πλάσει. Και τότε επιτέλους: το «έργο» γίνεται υπέρτερο συμπλήρωμα, καινοτομία, ενώ ο άνθρωπος «γίνεται εκείνο που είναι», κατά τη φύση του, «τέτοιος όπως τον διαμορφώνει η αιωνιότητα».

Σκέφτομαι σημαίνει εκφράζω, και εκφράζω σημαίνει μιμούμαι. Μίμηση όχι δουλική ή επιδέξια αναπαράσταση συμβατικών και τεχνητών καταστάσεων, που παραπέμπει μόνιμα τους ανθρώπους στην ανικανότητά τους. Μίμηση αισθητική, ένα είδος ενεργητικότητας που επεξεργάζεται την υφή μιας άλλης χρήσης του χρόνου, στα διάκενα του κυρίαρχου χρόνου και επιτρέπει την απόσπαση από το παρόν που επιβάλλει η εκμετάλλευση. Διότι, να ζητάμε να μη ζήσουμε σαν δούλοι δεν σημαίνει να εκφράζουμε με βαρύγδουπες λέξεις την αγανάκτησή μας, σημαίνει να επεξεργαζόμαστε τη δημιουργία μιας άλλης μορφής ζωής, ενός άλλου τρόπου χρήσης και επανιδιοποίησης του χρόνου και του χώρου, για να χρησιμοποιήσουμε τα μπράτσα και τη σκέψη μας. Γιατί όλα τα θέματα ισότητας και ανισότητας συνδέονται με τους τρόπους κατανομής των χώρων και των χρόνων. Πρόκειται για ένα χειραφετητικό εγχείρημα ενάντιο στη στρατηγική των σκοπών και των μέσων, των αποκλίσεων και των αποστάσεων που αυτές συνεπιφέρουν, καθώς και αυτού του σεναρίου της ιστορικής αναγκαιότητας, που η κυρίαρχη τάξη έχει ληστρικά οικειοποιηθεί. Τούτη η διαδικασία μπορεί να προσφέρει μια άλλη χρήση των ικανοτήτων και να συνενώσει εξίσου τόσο τον κόσμο της μισθωτής εργασίας όσο και τους ανειδίκευτους ανέργους ή τους διπλωματούχους, στους οποίους υπόσχονται ζηλευτές καριέρες, ενώ η πραγματικότητα του συστήματος τους προσφέρει μόνο ανεργία, μερική απασχόληση ή θέσεις κατώτερες των προσόντων τους.

Σκέφτομαι, λοιπόν, είναι η διαδικασία χειραφέτησης των ανωνύμων, που παίρνουν το λόγο για να αφηγηθούν τις δικές τους ιστορίες, παρακάμπτοντας αυτούς που ειδικεύονται στην καθοδήγηση των μαζών και προετοιμάζουν το μέλλον. Γιατί, όλοι ξέρουμε: προλετάριος είναι αυτός που δεν έχει όνομα. Το ζήτημα λοιπόν είναι να σκεφτούμε με όλο μας το σώμα —σκέψη πλήρης και ομόφωνη— «σημεία διαύγειας», διαμάχη, μέσα από την οποία το ανώνυμο αποκτά όνομα, το αόρατο γίνεται ορατό.-